

طاهره، طارهه عزیزم

نامه‌های غلامحسین ساعدی به طاهره کوزه‌گرانی

لشکر را بسیار و بروزه‌ترین قدر کوچه ای خود در سرزمین خود می‌ساخت
هر روز طا بزرگ و بزرگ همچنین که در آن طبقه به انتقام از اینها
پادشاهی ایجاد نموده بیرونی می‌خواسته باشد اما اینها با انتقام نهاده
خانه ایشان را باز کردند و اینها شکنجه شدند و اینها شاه را در هزار دهار
درستی خود کرده بودند که سعی خواهید کردند اینها را بسیار
کوچک کنند این کوچکی را بزرگ نیکی نمایند اگر اینها را بزرگ نمایند
آن سرمهی و خوشبختی سخنی از طریق اینهاست معاشر می‌دانست از
سوی خود گرفتیں نمایند اینهاست اینها خوبی خود را نمایند اگر اینها را بزرگ
نمایند اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست
علیور و مولاده‌های اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست
با این اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست
برای اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست
اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست
اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست اینهاست

سلام غلام...

گذرت اگر به گورستان مارالان تبریز بیفت سنگ قبری را خواهی دید
که رویش نوشته: «آرام جای کسی که میان استخوان‌های گوهر مراد
آواز می‌خواند».

تنها پس از چند هفته از وفات طاهره کوزه‌گرانی بود که نامه‌های غلام‌حسین ساعدی از پستوی خانه‌ای که آدم را یاد «نمایش نامه‌های مشروطیت» می‌انداخت پیدا کردیم. نمی‌شد تصویرش را هم کرد. این‌ها رازهایی بودند که طاهره سال‌های سال آن‌ها را پنهان کرده بود و شاید در موقع تنهایی اش سری به آن‌ها می‌زد؛ آن زمان‌هایی که هوای لعنتی تبریز امان هر کس را می‌برد و حوصله‌ی آدم را سر می‌برد...
نامه‌هایی که خیلی‌ها دل‌شان می‌خواست آن‌ها را بینند، بخوانند و حتاً لمس شان کنند. نامه‌هایی که با عنوان «طاهره‌ی عزیزم» شروع می‌شدو با «طاهره‌ی عزیزم را می‌بوم» خاتمه می‌یافتد. آن‌ها تمام صمیمیت ساعدی را که تنهایی توانست در مکتبه‌ی یک معشوقه بیان شود نمایان می‌ساخت. کابوس‌های او را عین می‌کرد، رنج‌های اش را معنا می‌داد...
به راستی این «طاهره‌ی عزیزم» که بود که ساعدی این چنین مؤمنانه می‌پرستیدش و تشنیه تنها یک جواب کوتاه از او بود؟ عشق‌جوانی ای که حتاً آخرین لحظات عمرش او را رهانمی‌کرد و حقیقتاً میان استخوان‌های او چنان‌چه براهی سروده آواز می‌خواند...
درگیر و دار آمده کردن این نامه‌ها برای چاپ همیشه با خودم درگیر